

arxiu

Salvador Seguí, el Noi del Sucre. Del líder al mite

vista prèvia >

Salvador Seguí és un dels grans noms del sindicalisme català. Defensor de l'anarquisme sindical, advocava per la unió del republicanisme catalanista d'esquerres en el front polític, on hi tenia grans amics com Francesc Layret i Lluís Companys, fet que el va convertir en un personatge complex i polièdric. Líder de la CNT en les primeres dècades del segle XX, va ser assassinat pels pistolers de la patronal durant els anys de plom de Barcelona. La seva memòria persisteix com la d'una de les persones clau per entendre els anys posteriors a la Gran Guerra a Catalunya.

Teresa Abelló

Professora d'Història de la Universitat de Barcelona

teresaabello@ub.edu

El 10 de març del 2023 s'han complert cent anys de l'assassinat de Salvador Seguí (1886-1923), un dels dirigents més importants de l'anarcosindicalisme català i, sens dubte, el més carismàtic. Seguí, conegut amb el sobrenom de El Noi del Sucre, fou un personatge destacat al qual és imprescindible referir-se quan es parla de la història política i social de la Catalunya del primer quart del segle XX. Sobre ell s'han escrit un bon nombre de notes i aproximacions biogràfiques que aporten llum sobre la seva trajectòria i el seu pensament, però difícilment aconseguen transmetre la complexitat del personatge. Tots els escrits el descriuen com un home de gran envergadura física, amb una personalitat forta i un gran predicament entre les masses treballadores; un ésser humà amb un fort sentit de la justícia social i entregat a la causa obrera. Amb tot, malgrat aquests reconeixements i la mitificació que va seguir a la seva mort, fou també un personatge força controvertit en la seva època, però el seu ignominiós assassinat i les circumstàncies històriques que van condicionar l'evolució de la CNT al llarg de les dècades següents,

van contribuir a l'exaltació de la seva figura: el crim va consolidar la defensa apassionada dels seus admiradors i va arrastrar els adversaris, que eren molts, cap a l'elogi. A partir d'aquí, es va construir un mite sobre el que ja no hi podia haver debat.

En línies generals la seva biografia és sobradament coneguda. Salvador Seguí i Rubinat, era fill únic d'una família de treballadors de la localitat lleidatana de Tornabous,¹ a l'Urgell. Ben aviat la família es traslladà a Barcelona i s'instal·là al barri del Raval, al centre de la ciutat, prop de les Rambles, en l'anomenat Districte V o més popularment el *Barri Xino*. Aquest fou l'espai on Salvador Seguí va créixer i on trobà la mort. Les referències sobre la seva infància el presenten com un xaval poc donat a l'estudi, que de jove començà a treballar en diferents oficis, fins adoptar el de pintor de parets. Al temps, inquiet i vitalista com era, començà a freqüentar cercles obreristes assistint a mítings i espais de trobada d'obriers on aviat

---

¹ Sempre s'ha donat aquesta localitat com el lloc on va néixer Salvador Seguí; tanmateix, l'anotació del Registre Civil, el situa com a nascut a Lleida.

fou conegut amb el sobrenom de El Noi del Sucre.²

Formació i catalanitat

El contacte amb els cercles obreristes va fer que molt aviat s'aficionés a la lectura, sobretot a la literatura revolucionària, la qual cosa li donà una formació autodidacta que li va permetre superar una escolarització deficient, fins acabar modelant una personalitat culta i original, amb un notable atractiu. Es va educar a les tertúlies del cafès del Paral·lel, sobretot a la del *Café Español*, a les conferències de l'Ateneu Enciclopèdic —sovint seguides d'animats debats— i també a la presó, que va conèixer per primera vegada amb només disset anys; durant les estades als centres penitenciaris es va nodrir de lectures, que va poder fer de manera assossegada. A l'Enciclopèdic va

---

² L'origen del sobrenom és confós. Josep M. Huertas recull les diverses versions: uns fan referència a que quan va començar a freqüentar cercles obreristes, militants més grans li deien que era un «noi de sucre» referint-se a la seva edat; altres ho atribueixen a la seva afició a menjar-se els terrossos de sucre que li servien als bars amb el cafè. Però, en una entrevista recollida per Huertas, Seguí, rient-se de les versions, va afirmar que se l'havia posat ell. Vegeu HUERTAS, *Salvador Seguí: el Noi del Sucre*.

La catalanitat era consubstancial en bona part del moviment obrer anarquista català i, per tant, comporta la impossibilitat de dissociar el catalanisme de les classes populars i obreres

conèixer intel·lectuals —com Jaume Brossa (1875-1919)— i polítics —com Marcel·lí Domingo (1884-1939)—, aleshores jove estudiant republicà, o la figura més consagrada de Francesc Layret (1880-1920) que acabarien sent fonamentals en la seva formació, i amb els que es relacionaria de manera continuada mentre s'anava convertint en el destacat dirigent anarquista que acabaria sent.

Un dels intel·lectuals que més interès va despertar en el jove Seguí, i que seria clau en la concreció del seu catalanisme, fou el mallorquí Gabriel Alomar (1873-1941). En ell va trobar una complicitat natural i es va sentir part d'una mateixa cultura vital, malgrat les discrepàncies polítiques. Alomar era col·laborador assidu de *El Poble Català*. Aquest periòdic va exercir una lloable labor catalanitzadora entre una part de la classe obrera que fins aleshores s'havia format quasi exclusivament en lectures d'autors castellans o amb obres d'escriptors estrangers traduïdes al castellà. En aquest context Alomar representava un altre món: s'expressava de manera culta en català —la llengua que molts parlaven— sobre temes importants

que captaven l'interès dels treballadors. Alomar i *El Poble Català* parlaven de catalanisme republicà, de federalisme, de socialisme, i feien referència a la Revolució Francesa i als Drets de l'Home, elements amb els que sintonitzava el món obrer; en definitiva parlaven d'un catalanisme proper que tenia poc a veure amb els discursos historicistes i la política administrativa, representada pel catalanisme conservador de la Lliga, que la classe obrera intuïa molt allunyats de la seva realitat.

El posicionament de Salvador Seguí respecte el catalanisme és un dels temes que han generat debat entre defensors i detractors del Noi del Sucre. Emili Salut, anarquista i amic personal de Seguí, qualifica la catalanitat del Noi del Sucre de «racial i profunda».³ En aquest sentit, el desaparegut Josep Termes (1936-2011), en el conjunt de la seva obra ha destacat que la catalanitat

3 Emili Salut va escriure unes memòries en què descriu l'ambient obrer de la Barcelona de les primeres dècades del segle XX, especialment del Districte V. En el llibre dedica capítols sencers a Seguí. En fa un elogi sincer, alhora que és crític amb molts dels panegírics i escrits apologetics que es van publicar després del seu assassinat. Vegeu SALUT, *Vivers de revolucionaris. Apunts històrics del districte cinquè*.

era consubstancial en bona part del moviment obrer anarquista català i, per tant, comporta la impossibilitat de dissociar el catalanisme de les classes populars i obreres. Analitzant la trajectòria de Seguí aquest plantejament es confirma, en el marc de la seva lluita hi havia la consolidació d'un moviment obrer català que ell veia indissoluble de la constitució d'un republicanisme catalanista d'esquerres que servís com a nexa d'unió de la societat catalana. D'aquí la seva amistat personal amb polítics republicans com Francesc Layret, Marcel·lí Domingo, Lluís Companys (1882-1940), Joan Casanovas (1890-1942), Oriol Martorell i altres.

Militància

D'idees anarquistes, Seguí va començar a participar en les lluites obreres quan era un adolescent, i aviat es va manifestar com un decidit opositor a la demagògia anticatalanista practicada pels seguidors d'Alejandro Lerroux (1864-1949), que encara dominaven la Barcelona obrera d'aquells anys; amb ells, Seguí va tenir diversos enfrontaments que el van acabar portant a la presó.

El seu lideratge agafà pes durant el període d'agitació revolucionària de 1916-1917 que afectà bona part d'Europa, i també l'Estat espanyol

D'acord amb el seu ideari, milità a les files de la CNT des del moment de la seva fundació al 1910, però el seu activisme començà a destacar els anys de la Guerra Europea: fou secretari de l'Ateneu Sindicalista de Barcelona, assistí al congrés pacifista convocat a El Ferrol al 1915 per l'*Ateneo Sindicalista* d'aquella ciutat, i aquell mateix any va ser elegit per presidir la federació del ram de la construcció de la CNT de Barcelona.

El seu lideratge agafà pes durant el període d'agitació revolucionària de 1916-1917 que afectà bona part d'Europa, i també l'Estat espanyol. La primavera del 1917, quan encara no s'entreveia el final de la Gran Guerra, en molts centres industrials europeus ja es van començar a produir amplis moviments de protesta contra aquest conflicte armat i contra els governs dels estats bel·ligerants, amb una intensitat i violència que en molts casos permet qualificar-los d'autèntics moviments revolucionaris. A l'Estat espanyol, país neutral però no aliè a la guerra, les condicions de vida, ja de per si precàries, d'una part important de la població, es van veure agreujades durant el conflicte per les noves condicions

que la Guerra va imposar a l'activitat econòmica. En aquest context, l'estiu del 1917, en un marc de crisi politicomilitar, va tenir lloc a l'Estat espanyol la primera gran vaga revolucionària del segle.

La conflictivitat, però, havia començat anys abans; des de l'estiu del 1914, la CNT anava parlant de posar en marxa la tàctica de la vaga general, aspecte amb què coincidia la UGT de Francisco Largo Caballero (1869-1946). Aquesta convergència va conduir a iniciar contactes directes entre les dues centrals sindicals que portarien a accions conjuntes en protesta per l'encariment de la vida. En aquella conjuntura, Seguí va defensar la unitat obrera, i la seva incansable activitat li va fer agafar nom i prestigi. Els anys següents, fins a la seva mort, s'imposaria com l'home indispensable de l'obrerisme català i es revelaria com el dirigent més influent de la CNT.

Seguí formava part del nucli de dirigents que havien de desplaçar els que havien orientat els primers anys de la Confederació, portant-la cap a la models organitzatius més eficients. En aquest sentit, va tenir un paper destacat en el congrés de

la Confederació Regional del Treball de Catalunya, el Congrés de Sants —juny-juliol 1918—, on es va decidir impulsar els Sindicats Únics o d'Indústria en substitució dels d'ofici. En el nou model, tots els treballadors de cada empresa estarien afiliats al mateix sindicat i no en diversos segons els respectius oficis. En aquell congrés, Salvador Seguí va ser elegit secretari general de la CNT catalana. Els anys següents es va manifestar com un home d'idees anarquistes, però de talant pactista, i es va esforçar per fixar posicions d'ordre pràctic posposant els inevitables i reiteratius debats de caràcter ideològic i teòric, tan comuns a l'anarquisme i a l'obrerisme en general. Per a Seguí es tractava d'articular un moviment llibertari massiu i potent, dirigit per gent que no quedés presonera en el debat doctrinari. Calia buscar efectivitat: instar a tots els treballadors a sindicar-se, i basar la reestructuració de la CNT en les agrupacions locals i comarcals.

Líder sindical

El model organitzatiu imposat a Catalunya s'havia de traslladar a

L'escena del discurs de Seguí a les Arenes forma part de la llegenda que acompanya el Noi del Sucre i de la història de l'obrerisme

tot l'Estat espanyol, i amb aquest objectiu la CNT catalana va portar a terme una intensa campanya de propaganda per tot l'Estat que acabaria abruptament quan el Govern, presidit pel Comte de Romanones (1863-1950), va suspendre les garanties constitucionals —gener 1919— arran de la campanya proestatut que s'havia iniciat a Catalunya. En aquelles circumstàncies, tots els participants a la gira de propaganda anarquista van ser empresonats, entre ells Seguí. El Noi del Sucre va romandre pres al vaixell *Pelayo* fins el mes de març, quan fou tàcticament alliberat, juntament amb la resta de detinguts, en ple conflicte de la vaga de La Canadenca, a temps per participar en l'assemblea obrera que havia de ratificar el principi d'acord que havia de posar fi a la vaga. Allí, en la multitudinària reunió celebrada a la plaça de toros de les Arenes, davant un públic enfervorit d'entre 20.000 i 35.000 persones, segons les fonts, Seguí, determinat a aconsellar una treva de pacificació enmig d'una tempesta d'odis i passions, feu la seva intervenció pública més cèlebre i compromesa. Tots els oradors que anaven intervenint recomanaven acceptar l'acord, però les protestes i els

crits de «traïdors» i «reformistes» dirigits als que parlaven dominaven per sobre de tot. Finalment Seguí va prendre la paraula i amb una actuació ferma que no admetia rèpliques, posant els assistents en la disjuntiva de tornar a la feina o anar de manera immediata cap a la revolució, va aconseguir que s'acceptés l'acord. L'escena del discurs de Seguí a les Arenes forma part de la llegenda que acompanya el Noi del Sucre i de la història de l'obrerisme. És descrita amb admiració pels diversos testimonis i relatada en termes similars per tots els que, en un moment o altre, han escrit traços biogràfics de Seguí. Emili Salut, en les memòries ja citades, ens deixa un dels retrats més interessants que s'han escrit. Salut era a les Arenes i va veure —i en els seus ulls hi hem de veure els de milers de persones— la grandesa i magnetisme del líder i, també, va ser conscient de les amenaces que l'envoltaven. Ho descriu així: «*despullat de vanitosa demagògia, sense afectació i amb els braços desplegats, amb gest natural d'un caient conciliatori, el coll inflat, la veu potent i la dicció enèrgica; enfrontat enmig d'una grandiosa multitud que imposava, descontenta i ambientada per la violent*

repressió i pels sagnants atemptats d'aquells dies i força influenciada també per la intransigència anarquista del tot o res, d'un important sector llibertari que aquella nit feia acte de presència en el míting, i que foren els mateixos grups que tan despietadament varen combatre la intervenció de Seguí quan el projecte de la disputadíssima Comissió Mixta [es refereix a la comissió patrons-obrers que es crearia mesos més tard, amb finalitat conciliatòria], i que aquella nit memorable eren alguns dels mateixos grups llibertaris que també s'oposaven a les conclusions pacificadores que l'orador proposava a la gloriosa Assemblea. [...] en aquell acte hagué d'escoltar com milers de veus protestaven el seu discurs, ple de serenitat, pronunciat en crítics i perillosos moments per l'organització sindicalista».⁴ La resolució del conflicte de La Canadenca fou un triomf dels Sindicats Únics i de l'obrerisme, però un triomf breu; al cap de pocs dies es repreneia la vaga, es tornaven a suspendre les garanties constitucionals i les posicions s'endurien. Què havia passat? Els incompliments de l'acord per part de govern espa-

4 SALUT, *Vivers de revolucionaris*, p. 130-131.

Amb la resolució del conflicte de La Canadencia, Seguí començava un envit que en el si de la CNT oposava sindicalisme a radicalisme

nyol respecte a l'alliberament dels vaguistes empresonats, va servir d'excusa per exigir la continuïtat de la política de confrontació animada pels grups anarquistes més radicals i dels delegats sindicals contraris a les solucions concordades per Salvador Seguí amb el govern estatal. La Patronal barcelonina, contrària a tot possible acord, declarà el *lock-out* general que portà milers de treballadors a l'atur. Era l'inici d'una altra guerra que tenia caràcter de mútua represàlia entre autoritats, patrons i sindicalistes, amb especial incidència als carrers de Barcelona, i que va comportar centenars de morts, entre ells Salvador Seguí.

Consens i dissens

Amb la resolució del conflicte de La Canadencia, Seguí començava un envit que en el si de la CNT oposava sindicalisme a radicalisme, el qual, si bé va guanyar formalment, mai va acabar de resoldre. L'ambient general era favorable a Salvador Seguí però els seus adversaris, relacionats amb els grups més puristes i crítics amb el model sindicalista defensat per ell, van posar en marxa

una campanya d'atacs sobre ell fins arribar a elaborar un dossier sobre una suposada traïció. Seguí va haver de respondre les acusacions en un acte celebrat a l'Ateneu Sindicalista davant d'un auditori en el que quasi tots els assistents li eren hostils, i la realitat és que si bé va mantenir el seu lideratge no va aconseguir imposar la seva visió als anarquistes més radicals. Els enfrontaments foren especialment visibles, i no sempre favorables a Seguí, per exemple a l'octubre del 1919, quan Seguí va planejar l'acceptació inicial de les Comissions Mixtes de Treball, constituïdes per representants obrers i patronals, per tal de solucionar els conflictes laborals mitjançant conciliació, i que finalment fou rebutjada per la CNT. Es tornarien a posar de manifest al mes de desembre, al Congrés de la CNT celebrat a Madrid, on es va decidir, en contra de l'opinió inicial de Seguí, l'adhesió provisional a la III Internacional —comunista—, l'ajornament d'unió i entesa amb la UGT i la proclamació del comunisme llibertari com a meta de la CNT. I encara a la Conferència Nacional de la CNT, celebrada clandestinament a Saragossa el juny del 1922, quan es retirà l'adhesió a la III Internacional

i els sindicalistes tornaren a recuperar el control del sindicat, amb moltes controvèrsies. A la fi, Salvador Seguí va exercir un lideratge actiu i combatiu en el període més dur i conflictiu de la CNT a Catalunya i, en conseqüència, la seva trajectòria no és lineal ni simplista. Dins de la CNT es va enfrontar a les pressions dels grups anarquistes més radicals i a les ingerències d'elements comunistes. En l'àmbit sindical advocava per la unió dels treballadors i en un terreny més polític, va defensar la necessitat, pel bé dels sindicats, de la concreció d'un catalanisme d'esquerres que pogués plantar cara al catalanisme regionalista i conservador de la Lliga.⁵ El resultat és que sobre la vida i actuació de Seguí destaquen dos fet clau i d'interpretació polèmica; per un costat, el possible reformisme i allunyament de l'anarquisme més radical i, per altre, el seu posicionament favorable a una entesa amb el

⁵ Seguí defensava la necessitat d'establir aliances estratègiques. Va manifestar en diverses entrevistes i discursos—un exemple seria la Conferència a l'Ateneu de Madrid a l'octubre del 1919— que la classe obrera actuava en política: no era antipolítica, sinó antipolítica burgesa, i pel bé dels sindicats calia buscar aliances en el republicanisme d'esquerres, aquí, amb el catalanista. Vegeu MOLAS, *Salvador Seguí. Escrits*, pàg. 10-14 i 44-53.

Ell i Francesc Comas, un company de militància, van caure víctimes dels trets del pistolero Inocencio Fedec

republicanisme catalanista d'esquerreres, i relacionat amb això la seva relació amb el catalanisme. Aquestes circumstàncies, i la poca documentació a l'abast, han condicionat el que s'ha anat escrivint sobre ell.

Una primera biografia va ser la que va publicar al 1930 el que havia estat amic i company de militància, Josep Viadiu.⁶ Després de la Guerra Civil van aparèixer diversos fulletons que lloaven la seva figura impulsats per editorials estrangeres —París i Mèxic DF— relacionades amb l'exili militant. El gruix de publicacions sobre la seva persona es va produir al llarg de la dècada del 1970 amb l'aparició de recordatoris signats per exiliats cenetistes o propers a CNT —Heleno Saña, José Peirats, Hermoso Plaja...— i per historiadors que van escriure biografies i llibres recopilatoris d'articles signats per Salvador Seguí —Manuel Cruells, Xavier Cuadrat, Josep M. Huertas, Antonio Elorza, ...—⁷ fins a acostaments més recents al seu pensament,⁸

estudis novel·lats sobre la seva vida,⁹ biografies gràfiques o narracions en forma de còmic.¹⁰ Seguí és reconegut per tothom com un gran orador; hom afirma que als mítings es posava l'auditori a la butxaca, però hi ha més prevenció sobre el seu talent com escriptor. Tenim nombrosos articles signats per Seguí, alguns recollits en antologies que es van editar als anys setanta,¹¹ però subsisteix el dubte sobre si foren escrits per ell, o bé per qui fou el seu amanuense, Josep Viadiu, fidel transcriptor de les seves idees i parlaments. En aquesta línia Salvador Seguí fins i tot va arribar a signar una novel·leta, *Escuela de rebeldía*. El pensament de Seguí també ens ha arribat a través de les diverses entrevistes que se li van fer al llarg dels anys que va dirigir la CNT, i que van ser publicades en diferents periòdics. En el mateix sentit, dels seus discursos amb més càrrega ideològica —el que va fer al pati del castell de La Mola quan

estava pres, i els que va pronunciar a la *Casa del Pueblo* de Madrid, que tant van seduir els republicans d'esquerra de la capital estatal— no hi ha cap transcripció literal, solament interpretacions a partir de notes publicades per testimonis i periodistes presents als actes. Sistemàticament es fa referència a una intensa activitat epistolar del Noi del Sucre durant els seus empresonaments, però una vegada més les circumstàncies van en contra de l'investigador i més enllà d'alguna nota publicada als diaris, pràcticament no s'ha conservat correspondència. Tot plegat dificulta aprofundir en la biografia del que fou el dirigent més important de l'anarcosindicalisme català.¹²

L'assassinat

En el temps complex que va viure, Salvador Seguí passà llargues temporades a la presó. La darrera

6 VIADIU, *Salvador Seguí. Noy del sucre*.

7 Una valoració exhaustiva de la bibliografia publicada sobre Salvador Seguí a: ABELLÓ, «Tópicos, utilización y revisión historiográfica en torno a una figura carismática: el ejemplo de Salvador Seguí».

8 DIEZ, *El pensamiento político de Salvador Seguí*.

9 SOLER, *Apóstoles y asesinos. Vida, fulgor y muerte del Noi del Sucre*.

10 JUSTE DE NIN, *El Noi. Vida i mort d'un home lliure*; GÁLVEZ i LÓPEZ, *8HORES. El Noi del sucre i la vaga de La Canadencia*.

11 MOLAS, *Salvador Seguí; escrits*; ELORZA, *Artículos madrileños de Salvador Seguí*.

12 Seguí deixà empremta entre els que l'havien conegut. A tall d'exemple, el destacat revolucionari francès Victor Serge —primer anarquista i després comunista— va tractar Seguí durant una estada a Barcelona i, tal com va reflectir en les seves memòries, li va produir un gran impacte, fins el punt que s'hi va inspirar per construir el personatge líder-salvador de «Dario», el protagonista de la novel·la *Naissance de notre force*. Paris: Rieder, 1931.

La mort pels ideals els uní a tots tres [Layret, Seguí i Companys], igual que ho havia fet el somni d'una Catalunya més social

detenció es va produir el novembre de 1920, en el marc de violència social desencadenat després de la vaga de La Canadenca, el mateix dia que fou assassinat Francesc Layret. Va ser traslladat a Maó i va romandre a la presó de La Mola fins a l'abril de 1922. En tornar a Barcelona es trobà una CNT castigada per la desaparició de molts sindicalistes, víctimes dels enfrontaments amb els pistolers dels Sindicats Lliures —el grup armat que va formar la patronal per combatre el sindicalisme—, dividida i radicalitzada. Un any més tard, el 10 de març de 1923, seria assassinat. Ell i Francesc Comas, un company de militància, van caure víctimes dels trets del pistolero Inocencio Feced, que es vantà públicament de la quantitat que havia cobrat per matar al Noi del Sucre i mai va ser processat per aquest fet.

La mort de Seguí va impactar tothom, com ho havia fet la de Francesc Layret uns anys abans. Totes dues van deixar una profunda empremta en la societat catalana. Anys més tard, quan durant la República se'ls hi van retre diversos homenatges, l'antic company i aleshores ja President de la Generalitat, Lluís

Companys, no s'estava de repetir que els vertaders culpables d'ambdós assassinats no van ser els executors dels atemptats, sinó tots aquells poders fàctics i econòmics que havien creat el clima favorable als carrers de Barcelona per als brutals assassinats. En qualsevol cas, la mort pels ideals els uní a tots tres, igual que ho havia fet el somni d'una Catalunya més social. ■

■ Bibliografia

ABELLÓ, Teresa. «Tópicos, utilització i revisió historiogràfica en torno a una figura carismàtica: Salvador Seguí».

A Naciones en el Estado-Nación: la formación cultural y política de naciones en la Europa contemporánea. Barcelona: Flor edicions, 2014.

CRUELLES, Manuel. *Salvador Seguí, El Noi del Sucre*. Barcelona: Ariel, 1974.

DIEZ, Xavier. *El pensament polític de Salvador Seguí*. Barcelona: Virus, 2016.

ELORZA, Antonio. *Artículos madrileños de Salvador Seguí*. Madrid: Cuadernos para el Dialogo, 1976.

GÁLVEZ, Pepe; LÓPEZ TRUFET, Alfons. *8HORES. El Noi del Sucre i la vaga de La Canadenca*. Lleida: Pagès editors, 2021.

HUERTAS, Josep M. *Salvador Seguí, El Noi del Sucre. Materials per a una biografia*. Barcelona: Laia, 1974.

JUSTE DE NIN, Lluís. *El Noi. Vida i mort d'un home lliure*. Barcelona: Trilita Edicions, 2019.

MARTI, Jordi (ed.). *Salvador Seguí. El colós de l'anarquisme*. Tarragona: Lo Diable Gros Edicions : 2021.

MOLAS, Isidre. *Salvador Seguí, escrits*. Barcelona: Edicions 62, 1974.

SALUT, Emili. *Vivers de revolucionaris. Apunts històrics del districte cinquè*. Barcelona: Llibreria Catalònia. 1938. [Barcelona: El Lokal. 2017].

SOLER, Antonio. *Apóstoles y asesinos, Vida, fulgor y muerte del Noi del Sucre*. Barcelona: Galaxia Gutenberg, 2016.

TERMES, Josep. *Història del moviment anarquista a Espanya (1870-1980)*. Barcelona: L'Avenç, 2011.

VIADIU, Josep. *Salvador Seguí. Noy del Sucre*. València: Cuadernos de Cultura, 1930.